

Sain uida kuikkien kanssa

Viime kesä taisi jäädä mieleen lähinnä pitkään kestäneen helleaallon ansiostaa. Niin kuin tällaisten ääri-ilmiöiden kanssa yleensä käy, niin tapahtui nytkin. Veden äärellä nautittiin ja kuumissa asunnoissa oli tukalaa.

Pääsin käymään mökillä muutaman kerran. Tilanteet ja tunnelmat saivat erityisen sävyn, sillä suvullamme viisikymmenluvulta saakka ollut muistoja täynnä oleva paikka oli myynnissä. Luopuminen tuntui hallitsevan ajatusmaailmaani.

Aivan erityisesti olen heti alusta lähtien kiintynyt puihin, kasveihin, eläimiin. Tontti on vanhaa vesijättömaata. Monta ojaa oli kaivettava ennen kuin mökin rakentamisen vuoro tuli. Onneksi maaperään jäi monia kasvilajeja, jotka vuosien kuluessa ilahduttivat aina uutta sukupolvea. Lehdokit, maariankämmevät ja talvikit ovat olleet omia suosikkejani.

Vesilintulajit ovat viihtyneet kirkasvetisen, vähän liikennöidyn järven rannoilla. Tosin osa niistä on joko muuttanut muualle tai hävinnyt kokonaan. En muista koska olen viimeksi nähnyt telkän, harmaahaikaran tai haapanan. Mutta koskelot ja kuikat ovat ilmoittaneet selkeästi: hei, täällä me taas ollaan. Koskelot omivat säännöllisesti joka kesä laiturin. Ei ole tarvinnut muuta kuin kävellä saunapolkua, niin meteli on ollut selkeä viesti: anteeksi vaan, mutta tämä on varattu meille.

Vaikeinta oli luopua kuikista! Joskus niitä saattoi olla parisenkymmentä mökkilahdella. Muutamana viime vuotena on kaksi kuikkaa viihtynyt aivan rannan tuntumassa. Niitä ei mökillä olijan läsnäolo ole tuntunut häiritsevän. Juuri ennen juhannusta ne kuitenkin yllättivät minut käytöksellään. Menin jossakin vaiheessa päivää uimaan. Ranta on pitkän matkan hyvin matalaa, mutta hiekkapohja kannattelee. Olin ehtinyt ottaa pari vetoa, kun muutaman metrin päässä minusta nousi kuikka pintaan. Se katseli minua levollisena. Aloin puhella hiljaa. Vakuutin ettei minussa ollut mitään pelättävää ja kiva että tulit uimaseuraksi. Samassa pintaan nousi toinen kuikka. Siinä me kolme olimme hetken paikoillamme. Sitten kuikat lähtivät lipumaan selälle päin ja ne ääntelivät juuri ja juuri korvin kuultavasti. Olin hetken täysin niiden maailmassa, niiden tunteet siirtyivät minuun. En ole koskaan kokenut mitään vastaavaa.

Nalle Puh-kirjan tekijä A.A. Milne on sanonut: ” Jotkut ihmiset puhuvat eläimille, mutta harvat kuuntelevat niitä.”

Kysyin, puhutteko te minulle. Tyhmä kysymys!

Muut tutut kuikkien äänet, jotka vesi kantaa kaikkiin suuntiin, ne huudetaan sinulle ja minulle. Tämä hiljainen juttelu koski vain näitä kahta. Siinä minä ihmettelin ja voin vain arvailla, oliko perhe perustettu vasta tänä vuonna vai jo kauan sitten.

Tai puhuivatko ne kuitenkin ehkä minulle hyvästiksi.

Yhtä kaikki: olin saanut uida kuikkien kanssa!